

TÓCÓI HARANGSZÓ

A Szent Család Templomból

16. évfolyam 8. szám - az Úr 2015. évének augusztus havában

Az Egyház és a mai világ

"Ne Hasonuljatok e világhoz" (Róm 12,2) A *Veritatis Splendor* kezdetű apostoli buzdítás második fejezetében a Szentatya a világ és a keresztyének/kereszténység kapcsolatát tárgyalja. Nem újdonság, ha ennek kapcsán megfogalmazzuk magunknak, hogy a kereszténység amióta fennáll, kontraszt-társadalmi közösségként mutatkozik. Nem meglepő ez, hiszen a keresztyén közösségben nem csak az emberi tényezők játszanak szerepet, hanem elsősorban az isteni Kinyilatkoztatás és maga a tény, hogy Isten emberré lett és közösséget hívott létre és rendelt el követői számára. Ez a világtól való elkülönülés viszont nem életidegenséget, sznobságot, vagy valamiféle hamis elitizmust kell, hogy jelentsen. A keresztyén közösség a társadalomban, annak szerves tagjaként élve és tevékenykedve azt az elkülönülést adja meg, amelyben felismerheti, hogy többre hivatott, mint pusztán a földi élet. Ismerje meg és újra fedezze fel az emberiség a saját életének igazi távlatait és ennek tükrében tevékenykedjen a saját maga és a társadalma javára.

Miközben Szent II. János Pál pápa végigveszi a szabadság és törvény kapcsolatát, az igazság és lelkiismeret összehangolását, azt, hogy a konkrét cselekedetek és az ember alapvető erkölcsi döntése hogyan hat ki az erkölcsi életére és ezáltal az üdvösségére, láthatjuk, hogy egy igen keskeny, de határozott és igenis járható aranyközéput rajzolódik ki az olvasó előtt. Keskeny út ez, ugyanis semmi sem garantálja, hogy mint keresztyén közösség nem fogunk beleesni újra és újra ugyanazokba a hibákba, amelyekbe már korábban is beleestünk: hamisan elszigetelődünk a körülöttünk élő társadalomtól, vagy éppen ellenkezőleg megalkuvó barátságot kötünk vele, amelyben feladjuk az elveinket. A személyes érett hitünk és elköteleződésünk az, ami segít minket a helyes út felismerésében. Senki sem fogja megharcolni helyettünk, senki sem fogja készen elénk adni, hogy "testvér, ha ezt betartod, akkor minden rendben lesz". Ha megfigyeljük, Jézus, amikor összegyűjti az apostolokat, meghagyja nekik azt, ami a közösségük alapja: ünnepelejk a kenyértörésben, hogy Testét és Vérért adta a világ életéért, hirdessék Isten Országát, keresztelejk meg az embereket, sorolhatnám. Azt viszont egy szóval se határozta meg, hogy mindezeket megtartva hogyan vegyenek részt a társadalom életében, hanem feladatul adta nekik, hogy ők maguk fedezzék fel. Mi, akik megkaptuk az apostolok örökségét az Egyház közösségében, meghívást kaptunk arra is, hogy hasonlóan hozzájuk beilleszkedjünk a társadalomba, viszont újra és újra felfedezzük, hogy nem csak a földi élet távlatát áll előttünk, hanem az örök életé. Így vannak olyan dolgok, amelyekben nem lehetünk megalkuvók (pl. abortusz, eutanázia), hanem ki kell állnunk az igazi értékek mellett, melyek az életet szolgálják, még akkor is, ha ezt rajtunk kívül senki más sem teszi meg.

Reznek Ádám

Események templomunkban

Az elmúlt hónapban két gyermek, Rebeka és Zsófia Kay részesült a keresztség szentségében templomunkban. Esküvők is voltak a nyáron, még július végén Fekete Anikó és Kiss Norbert, illetve Daruka Andrea és Végh Márton, augusztusban pedig Czellár Judit Éva és Arhur John Gresh esküdtek örök hűséget egymásnak. Plébániánkhoz tartozó temetések: Pálfi Sándorné Sváb Erzsébet, Földvári István és Gajdos Emma testvéreinktől búcsúztunk.

Könyvbemutató

Takács József, közösségünk tagja szerkesztésében az emlékévként alkalmából megjelent, **Katolikusok Debrecenben 1715-2015** című kötet sajtó- és közönség-bemutatója szeptember 4-én 17 órai kezdettel lesz a Déri Múzeumban. A könyvet Barta János történész-professzor mutatja be. A bemutató előtt 16 órától Bosák Nándor püspök úr tárlatvezetést tart a Várad kincsei Debrecenben c. kiállításon. Mindenkit szeretettel várunk!

Legyetek jók, ha tudtok...

Iskolakezddéskor, hasonlóan az újévhez, sok szép elhatározás születik gyermekek és szülők fejében: új év, új lehetőségek. „Most aztán megmutatom, tudok én jó lenni, szorgalmasabb is leszek az előző évhez képest.” A szülők hasonlóképpen: „Odafigyelek rájuk minden nap, vigyázok, ne késsenek el, ne hagyjanak itthon semmit...” S tart is ez egészen addig, míg a gyermek újra csak ezt kapja: „Már megint veled van baj, nem változtál semmit...” A szülő pedig: „Pisti megint elkésett, otthon hagyta a tornafelszerelését...” stb.

Valóban nem lehet változtatni rajta, ha valakit egyszer már beskatulyáztak, hogy te ilyen és ilyen vagy? ... Könnyebb elfogadni. „Én hanyag vagyok, feledékeny, szétszórt... Nekem nincs nyelvérzésem, nem értem meg a nyelvtant, matematikát - ilyennek születtem. Nehéz változni, s még nehezebb elhítenni, hogy megváltoztunk. Egyedül Isten tudja rólunk, hogy milyenek vagyunk. Őt nem lehet félrevezetni, nem lehet „átverni”. Ha az embereknek akarunk megfelelni, gyakran csalódunk. Egyedül Istennek kell megfelelnünk, legyünk kicsik vagy nagyok, gyerekek, vagy felnőttek, akár öregek. S valami belső hang úgyis figyelmeztet minket, mielőtt bárki leleplezett volna: most épp rossz úton járunk. Ezért soha nem késő megpróbálni jónak lenni, s elhítenni a körülöttünk élőkkel, hogy mi már igyekszünk. S ha nem sikerül, Isten úgyis elfogad bennünket. csak sosem szabad feladni.

Németh Béláné

Harangszó - nosztalgia

A Tócoi Harangszó kis újságot édesanyám, Dr. Németh Béláné indította útjára még 15 éve, az első szám 2000 októberében jelent meg. Több célja is volt, egyrészt, hogy információt adjon az elkövetkező eseményekről és beszámoljon a megtörténteokről, másrészt, hogy a közösség tagjai jobban megismerhessék egymást – külön rovat volt az egyedülállók számára (Miért szeret ebbe a templomba járni? címmel), és a családok bemutatására. Ezen kívül mindig volt valami lelki tartalom, néhány gondolatébresztő sor

az aktuális eseményekhez kapcsolódóan, megismerhettünk egy-egy szentet, Petrik János bemutatásában, helyet kapott egy-egy szép idézet és egy kis humor és feladvány a gyerekeknek.

Elkapott a nosztalgia, és megnyitottam a legelső számot. Galgóczi Lajosné Marikával készült kis riport, a Kind családot ismerhettük meg, köszöntöttük diakónusunkat, Németh Jánost. Megtalálhatjuk a 25 bérmálkozó nevét, akiket úgy gondoltam, itt is felsorolok. (Biztosan talál mindenki ismerős neveket, s örömmel gondolja végig legtöbbjük további sorsát): Almási Gábor, Bakó Ilona, Báránkó Nikolett, Berki Belian, Berki Zsanett, Brugovszky Sándor, Elek Nikolett, Fekete Anikó, Hekler Melinda, Juhász Gábor, Kálmán Dániel, Kiss Miklós, Kruppa Ádám, Metercsik István, Nemes Gábor, Nyakacska Vilmos, Ombodi Sándor, Papp Gábor, Petrik Judit, Poncsák Réka, Szabó Levente Sándor, Szilágyi Zsuzsanna, Sztakhó Nikolett, Tamási Zsuzsanna és Vass Sándor.

Az újság jól dokumentálja a templom eseményeit 15 évre visszamenően, amikor a felszentelés 10. évfordulóján jubileumi számmal jelentkeztünk, az archívumból gyűjtöttük ki az eseményeket. A képviselő családok és a közösségek bemutatása a templomunk honlapján az újságban történt bemutatásokra épül. Jó érzéssel töltött el, amikor egyszer véletlenül rábukkantam, hogy még egy szakdolgozatban is hivatkoznak az újságunkra, a Szent Mónika közösség magyarországi bemutatásával foglalkozó dolgozat még idézett is a Báránkóné Ildikóval készült interjúnkból. A honlapon egyébként visszaolvasható az összes eddig megjelent szám (s hallottam, van, aki szívesen olvassa pl. egy másik egyházmegyéből).

Az évek folyamán sokat változott az újság. A nyitócikket igyekeztünk évente változó tematikával felépíteni, később alakult az ki, hogy a káplánok feladata lett valamilyen pápai írás ismertetése vagy egy-egy témakör végigjárása cikksorozatban. A családok bemutatása évekig jól működött, viszont nem folytatódhatott a végtelenségig, hiszen elfogytak azok a családok, akik vállalták, hogy bemutassuk őket. 2007-ben aztán újragondoltuk a rovatot, és „Mi újság a ... családban?” címmel újra felkerestük a már korábban bemutatott családokat, de néhány év után ez a rovat is kifulladt.

Édesanyámék Egerbe költözése után mi vittük tovább a szerkesztést a párommal, de a tanítás, tanulás és a gyerekek mellett nem mindig tudtunk rá megfelelő időt, energiát fordítani. Dobróczki Emese a kántorkodás mellett részt vett az irodai munkákban is, így ő is beszállt az újságszerkesztésbe, amíg férjhez nem ment. Az utóbbi időkben olykor dőcögve ment a szerkesztés, olykor elbizonytalanodtunk. (Egyre jobban az az érzésem, hogy nem sok értelme van már havonta megjelentetni az újságot, a templomban történt eseményekről nem túl gyakran tudunk beszámolni, annak meg, hogy internetről letöltött anyagokkal töltsük meg az újságot, nem sok értelme van.) Visszajelzést nem szoktunk kapni, amikor próbáltuk vitaindító kérdésekkel bevonni a híveket is, hogy írják le gondolataikat, az is elégé dőcögve, inkább csak személyes megszólítások alapján működött. A szentek is „elfogytak” – bár Petrik János halála után lánya, Anita hűségesen vitte tovább a rovatot, de már egyre nehezebb volt olyan szentet találni a hónapban, akiről még nem volt szó.

Terveink szerint a közeljövőben a város másik részére, családi házba költözünk, és kevésbé leszünk részesei a plébánia életének, így nem fogjuk tudni vállalni az újság

szerkesztését. Ebben a kis eszme-futtatásban tehát egyúttal – mint szerkesztők – búcsúzunk is. Reméljük, hogy lesz, aki továbbviszi, s új tartalmakkal gazdagítja lassan immár „nagykorúvá váló” újságunkat, és ha nem is havi rendszerességgel, de néhány nagyobb ünnep alkalmával továbbra is meg fog kondulni a Tóciói Harangszó.

Vasárnapi szentmiséken felolvasó családok:

Augusztus 30. (Évközi 22. vasárnap): Ifjúság
 Szeptember 6. (Évközi 23. vasárnap): Takács család
 Szeptember 13. (Évközi 24. vasárnap): Bódis család
 Szeptember 20. (Évközi 25. vasárnap): Mária légió

Szép gondolat

Sakkjáték az életünk. Sakkot játszunk szüntelen. Mi és az Isten. Lépünk, azután csönd. Ő következik. Lép. Végre! Lépünk. Eltérít utunkról. Újra lépünk. Hallgat... Miért nem siet? (Mellette óra nem ketyeg.) Sakk! - mondja. Újra próbálkozunk. Nem adjuk föl. Már senki sincs körülöttünk. - Sakk! - hangzik hangtalan. - Nem! - csattan bensőnk. Futnánk, de nincs hová. A tábláról lelépni nem lehet. Nincs több lépés. Érezzük: matt. Ezt már nem mondja. Győzött. S ekkor felismerjük, hogy ő nem ellenség. Úgy győzött, hogy vesztesek ne legyünk. Társunk volt, míg "szemben" ült velünk. Ellenünk játszott értünk. Istennel sakkozom én is. Társnak tekint, szabadnak teremtett. Játsszunk. Ő meg én. Figyelem... Szeme sem rebben, amikor feketére lépek. Bábuim közben egyre fogynak. Fogy az erőm, fogy az életem. Nem győzni akar. Szeretni! Játsszom tovább. Míg ő az "ellenfelem", csak győzhetek. Lépek. Lép... Sakkjáték az életünk. *Mácz István*

Gyerekszáj

Dávid (5 éves) egy nap hangosan azt mondja:
 - Én nem leszek apuka!
 - Miért? Nem akarsz apuka lenni? - kérdezem.
 Erre ő:
 - Hát kinek legyek, ha már mindenkinek van?!

Egy csepp derű- felnőttek sem árt

(Ezt a szösszenetet még 2003 nyarán alkotta Gábor, amikor nem találtunk senkit, akit bemutathattunk volna :)

Miért szeret ebbe a templomba járni?

Ezúttal Trugyang Rinpócse tibeti földmunkást kérdeztem meg. Trugyang Rinpócse elmondta, hogy ő tulajdonképpen azt hitte, hogy egy mongol jurtaba tévedt, és először jakvajás teát inni jött be a templomba. Nagyon megijedt, amikor megtudta, hogy itt nem teát isznak, hanem vért, de aztán András Rinpócse - ahogy ő nevezi plébánosunkat - elmagyarázta neki, hogy ez máshogy működik. Azóta sohasem hagyja ki a vasárnapi miséket, sőt, gyakran eljön hétköznapi is barátjával, Jónagyot Böffentő Imádkozósáskával, aki a tetengeti törzs sámánja.